

Na osnovu člana 16 stav 1 tačka 2 Statuta Agencije ("Sl. list CG", br. 030/13), a u vezi sa članom 39 Zakona o osiguranju ("Službeni list RCG", br. 078/06, 019/07, "Službeni list CG", br. 053/09, 073/10, 040/11, 045/12, 006/13, 055/16, u daljem tekstu: „Zakon“), Savjet Agencije za nadzor osiguranja na 242. sjednici održanoj dana 05. 04. 2018. godine donio je

SMJERNICE O BLIŽOJ SADRŽINI PRAVILNIKA O USLOVIMA I NAČINU SAOSIGURANJA I REOSIGURANJA

I. UVODNE ODREDBE

Član 1.

Ove smjernice definišu mjere i aktivnosti koje društva za osiguranje treba da preduzmu u cilju bližeg utvrđivanja sadržine Pravilnika o uslovima i načinu saosiguranja i reosiguranja.

Smjernice iz stava 1 ovog člana bliže uređuju sljedeće:

- obavezu reosiguranja rizika,
- obavezu donošenja programa reosiguranja i njegovu minimalnu sadržinu,
- vjerovatno najveću štetu,
- ugovor o reosiguranju,
- informisanje funkcija preuzimanja rizika i upravljanja štetama i
- ugovor o saosiguranju.

II. OBAVEZA REOSIGURANJA RIZIKA

Član 2.

U okviru svoje politike upravljanja rizicima reosiguranja, društvo za osiguranje (u daljem tekstu: „Društvo“), treba da donese program reosiguranja za svaku poslovnu godinu.

Član 3.

Društvo treba da obezbijedi reosiguravajuće pokriće rizika osiguranja prije nego što zaključi ugovor o osiguranju rizika koji je veći od maksimalnog samoprdržaja Društva.

U cilju obezbjeđenja reosiguravajućeg pokrića iz prethodnog stava, Društvo zaključuje ugovor o reosiguranju sa društvom za reosiguranje.

Član 4.

Ugovorom o reosiguranju se prenosi samo onaj dio rizika osiguranja koji je iznad maksimalnog samoprdržaja Društva.

Izuzetno od prethodnog stava, kod pojedinačnog (fakultativnog) prenosa rizika, u reosiguranje se, iz objektivnih razloga, može prenijeti i veći iznos rizika nego što je shodno maksimalnom samoprdržaju Društva predviđeno.

Član 5.

U cilju optimizacije troškova prenosa rizika u reosiguranje, Društvo treba da određuje vjerovatno najveću štetu kod onih osiguranja kod kojih je to primjenjivo.

U smislu prethodnog stava, rizik osiguranja se kvantitativno može izraziti iznosom vjerovatno najveće štete, tamo gdje je primjenjivo, ili ugovorenim sumama osiguranja.

III. PROGRAM REOSIGURANJA

Član 6.

Godišnji program reosiguranja treba da sadrži najmanje sljedeće:

- naziv, sjedište i kreditni rejting reosiguravača za generalne ugovore o reosiguranju,
- vrstu generalnih ugovora sa ključnim elementima ugovora o reosiguranju,
- limite reosiguravajućeg pokrića po vrstama osiguranja i rizicima, prema generalnim ugovorima,
- tabelu maksimalnih samoprdržaja,
- postupak za adekvatno utvrđivanje vjerovatno najvećih šteta za one vrste osiguranja, odnosno vrste rizika za koje će Društvo iste određivati,
- interne procedure za ugovaranje pojedinačnog (fakultativnog) reosiguranja koje najmanje uključuju način odabira reosiguravača i procjenu sigurnosti.

Član 7.

Maksimalni samoprdržaj Društva predstavlja iznos rizika osiguranja koji Društvo može zadržati za svoj račun.

Kriterijume i način utvrđivanja samoprdržaja, pregled maksimalnih samoprdržaja po vrstama osiguranja, Društvo uređuje odlukom o kriterijumima, načinu utvrđivanja i tabeli maksimalnog samoprdržaja i ukupnom iznosu samoprdržaja.

IV. VJEROVATNO NAJVEĆA ŠTETA

Član 8.

Kod imovinskih osiguranja vjerovatno najveću štetu Društvo određuje uzimajući u obzir karakteristike preuzetog rizika osiguranja.

U cilju određivanja vjerovatno najveće štete, Društvo treba da izradi stručni elaborat o procjeni rizika, tamo gdje procijeni da je ekonomski opravdano.

U zavisnosti od karakteristika rizika osiguranja, elaborat o procjeni rizika treba da izradi lice adekvatnih stručnih kvalifikacija.

Član 9.

Vjerovatno najveća šteta se izražava u apsolutnom iznosu.

Osnov za određivanje vjerovatno najveće štete je 100% vrijednosti ugovorenih suma osiguranja.

Član 10.

Obračun vjerovatno najveće štete se vrši u skladu sa internim aktom Društva kojim se propisuje postupak za utvrđivanje vjerovatno najveće štete.

Postupak određivanja vjerovatno najveće štete se vrši na način koji Društvo neće izložiti riziku zadržavanja u samoprdržaju nivoa rizika osiguranja većih od kapaciteta Društva.

V. UGOVOR O REOSIGURANJU

Član 11.

Ugovor o reosiguranju treba da sadrži najmanje sljedeće:

- osigurani rizik koji je predmet reosiguranja,
- osnov za određivanje visine rizika (suma osiguranja ili vjerovatno najveća šteta),
- karakteristike rizika,
- način podjele rizika i premija ,
- nivo rizika koji ostaje u pokriće Društvu (samopridržaj Društva),
- nivo rizika koji se prenosi u reosiguranje (nivo reosiguravajućeg pokrića),
- period trajanja reosiguravajućeg pokrića,
- period trajanja ugovora o reosiguranju,
- prihod od provizije Društva odobren od strane reosiguravača za pokriće troškova sprovođenja osiguranja Društva ili za ostvareni pozitivan tehnički rezultat iz reosiguranja,
- način plaćanja ugovorenih obaveza,
- kod generalnih ugovora o reosiguranju:
 - periodično dostavljanje podataka reosiguravaču o preuzetim rizicima i štetama;
 - periodično dostavljanje obračuna prihoda i rashoda iz reosiguranja i usaglašavanje istih među ugovornim stranama.

VI. INFORMISANJE FUNKCIJA PREUZIMANJA RIZIKA I UPRAVLJANJA ŠTETAMA

Član 12.

Funkcija reosiguranja treba da obezbijedi da je funkcija preuzimanja rizika informisana o sljedećem:

- ključnim elementima generalnih ugovora o reosiguranju,
- limitima ugovorenog reosiguravajućeg pokrića po vrstama osiguranja i rizicima iz programa reosiguranja,
- rizicima osiguranja koji se ne mogu preuzeti bez prethodne saglasnosti funkcije reosiguranja,
- proceduri prilikom preuzimanja rizika za koje je potrebno zaključiti pojedinačni (fakultativni) ugovor o reosiguranju ili zatražiti posebni prihvrat po generalnom ugovoru o reosiguranju.

Član 13.

Funkcija reosiguranja treba da obezbijedi da je funkcija upravljanja štetama u Društvu informisana o odredbama generalnih ugovora o reosiguranju u dijelu rješavanja odštetnih zahtjeva kojima reosiguravač obezbjeđuje pravo na neposredan uvid u štete, ukoliko su takve ili slične odredbe ugovorene.

VII. UGOVOR O SAOSIGURANJU

Član 14.

Ugovorom o saosiguranju dva ili više Društava zajedničkim kapacitetima osiguravaju predmet osiguranja.

Član 15.

Ugovor o saosiguranju prepoznaje jedno Društvo-lidera u saosiguranju, koje u svoje i u ime drugih Društava-pratećih saosiguravača, fakturiše i naplaćuje premije, rješava i isplaćuje štete i obavlja druge administrativne poslove potrebne da se zaključi i izvrši ugovor o osiguranju.

Prateći saosiguravač učestvuje u podjeli rizika i na adekvatan način prati izvršenje ugovora o osiguranju.

Za poslove iz stava 1 ovog člana lider u saosiguranju ima pravo na proviziju saosiguranja, koju će platiti prateći saosiguravač, kako bi se pokrio dio troškova sprovođenja saosiguranja.

Član 16.

Saosiguravači treba da se usaglase oko jedinstvenih uslova osiguranja u skladu sa kojima će ugovor o osiguranju biti zaključen, a posebno u pogledu rješavanja odštetnih zahtjeva gdje razlike u politikama Društva ne treba da utiču na prava osiguranika, odnosno korisnika osiguranja.

Član 17.

U zavisnosti od pozicije saosiguravača u tom ugovornom odnosu, saosiguranje može biti aktivno (primljeno) i pasivno (prenijeto).

Posao saosiguranja sa aspekta lidera smatra se pasivnim (prenijetim), a sa aspekta pratećeg saosiguravača isti posao smatra se aktivnim (primljenim).

Član 18.

Ugovor o saosiguranju treba da sadrži najmanje sljedeće:

- podatke o ugovaraču, osiguraniku i korisniku osiguranja,
- predmet saosiguranja,
- nazive uslova osiguranja i tarife,
- usaglašavanje najvećih vjerovatnih šteta ukoliko je primjenljivo a posebno ukoliko se interes dalje reosigurava na tim osnovama,
- usaglašen način rješavanja odštetnih zahtjeva,
- navode o reosiguranju ukoliko je primjenljivo,
- prava i obaveze lidera i pratećih saosiguravača,
- učešće svakog od saosiguravača u preuzetom riziku i premijama,
- način i rokove za izvještavanje od strane lidera prema pratećim saosiguravačima i usaglašavanje sadržaja izvještaja od ugovornih strana,
- proviziju saosiguranja za pokriće dijela troškova sprovođenja osiguranja lidera.

Prenos viška rizika iznad samopridržaja u reosiguranje, tamo gdje je primjenljivo, se obezbjeđuje prije zaključenja ugovora o saosiguranju i to prenosom rizika jednom (zajedničkom) reosiguravaču ili na način da saosiguravači samostalno reosiguravaju viškove svojih rizika iznad svojih maksimalnih samopridržaja.

Član 19

Odredbe ovih smjernica koje se odnose na društva za osiguranje shodno se primjenjuju na društva za reosiguranje.

Član 20

Ove smjernice stupaju na snagu danom objavljivanja na internet stranici Agencije za nadzor osiguranja.

Broj: 01-282/6-18

Datum: 05. 04. 2018. godine

Predsjednik Savjeta
Branko Vujović